

Jertfa de arderea-de-tot – J.N. Darby

Versete călăuzitoare: Leviticul 1

Cea de-a treia carte a lui Moise începe cu relatarea că din Cortul întâlnirii DOMNUL îl cheamă pe Moise. Aici este vorba despre apropierea de Dumnezeu. Jertfele sunt mijloacele pentru atingerea acestui scop, ele simbolizând lucrarea lui Hristos, prin care am fost aduși la Dumnezeu. Există o diferență clară între primele două jertfe pe care le găsim aici - cea de-a treia jertfă este o suplimentare, ca să spunem așa - și jertfele pentru păcat. Arderea-de-tot și jertfa de mâncare sunt de sine stătătoare. Jertfa de pace (sau de părtășie) depinde de acestea. Acestea sunt urmate de jertfe de altă natură, și anume jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Acestea sunt cele două grupe de jertfe.

Dacă ne uităm la utilizarea și aplicarea reală a jertfelor, ordinea lor este diferită de cea pe care o găsim aici. În ilustrația de dinaintea noastră le vedem așa cum le prezintă Dumnezeu privindu-L pe Hristos. În aplicație, dimpotrivă, ceea ce corespunde nevoilor omului este pe primul loc. În Leviticul 1 este vorba despre partea lui Dumnezeu, iar jertfa de ardere-de-tot, jertfa de mâncare și jertfa de pace sunt jertfe aduse prin foc cu mireasmă plăcută DOMNULUI. Cu excepția unui singur verset (Leviticul 4.31), termenul nu este niciodată folosit în legătură cu jertfa pentru păcat. Această diferență conferă primelor două jertfe un anumit caracter, și anume în raport cu Dumnezeu - cu ființa și natura Sa. Atunci când venim la Dumnezeu ca păcătoși, este vorba despre ceea ce sunt păcatele noastre în ochii lui Dumnezeu. Dar înțelegerea noastră a semnificației și a valorii morții lui Hristos crește enorm atunci când vedem partea lui Dumnezeu în această moarte. Trebuie să-mi mărturisesc păcatele. Acesta este singurul mod corect de a veni la Dumnezeu. Eu sunt de altfel împăcat prin credința în sângele lui Hristos. Așadar, eu găsesc în aceste jertfe, prin natura și valoarea lor specială, tot ceea ce este absolut necesar în relația cu Dumnezeu. Arderea-de-tot nu se referă la un păcat anume. Jertfa a fost, desigur, pentru păcat; dar nu este vorba acum de un individ care mărturisește un anumit păcat. Este deosebit de frapant faptul că până la instituirea Legii nu citim despre jertfe pentru păcat. Singura excepție pe care o găsim este în cazul lui Cain, unde, nu mă îndoiesc, trebuie să se citească: „O jertfă pentru păcat stă la ușa” (Geneza 4.7; compară cu nota de subsol din CSV Elberfelder; vezi și adnotarea din ediția în limba română GBV 2001). Știu că este o chestiune de interpretare dacă aici trebuie să se citească „păcat” sau „jertfă pentru păcat”, deoarece există un singur cuvânt pentru ambele în ebraică. În orice caz, acest cuvânt nu mai este folosit niciodată în acest sens până la Lege. În schimb, găsim adesea ardere-de-tot și jertfe de pace. Jertfa de ardere-de-tot este marea temelie a tuturor jertfelor; pentru că ea reprezintă gloria lui Dumnezeu în ceea ce a fost realizat pentru păcat. Trebuie, așa cum s-a spus, să venim mai întâi cu jertfa pentru păcat. „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1.9).

Dar este cu totul altceva atunci când luăm în considerare jertfirea lui Hristos și sacrificiul Său, așa cum El L-a glorificat pe Dumnezeu în mod desăvârșit în tot ce El era, și aceasta în ceea ce privește păcatul. El a spus: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața” (Ioan 10.17). Acesta este un cuvânt remarcabil. Nimeni nu putea să-I dea lui Dumnezeu un „pentru aceasta” pentru dragostea Sa, cu excepția lui Hristos. Diferența dintre dragostea divină și cea umană este că Dumnezeu Și-a arătat dragostea pentru noi prin aceea că Hristos a murit pentru noi pe când eram încă păcătoși. Aproape nimeni nu ar vrea să moară pentru o persoană neprihănită. Poate că cineva ar îndrăzni să moară pentru o persoană bună (Romani 5.7,8). Dacă unei persoane i se dă un motiv suficient, ea își va sacrifica viața. Însă Hristos S-a dat pe Sine Însuși - Dumnezeu L-a dat pe

Leviticul 1

Fiul Său - fără ca omul în sine să-I dea un motiv pentru a face aceasta. Aceasta caracterizează dragostea. În Ioan 10.11, El Își dă viața „pentru oi”. În Ioan 10.17, El nu spune că a făcut-o pentru oi. El L-a glorificat pe Dumnezeu prin moarte - pe locul unde este păcatul. Și pentru aceasta a fost glorificat acum ca Om la dreapta lui Dumnezeu. El S-a înălțat la locul din care învățăm în termeni morali ce era cu adevărat jertfa Sa în ochii lui Dumnezeu. În Leviticul 1 nu se spune nimic despre păcat, deși păcatul era acolo. Vărsarea de sânge și moartea arată că aici era vorba de păcat. Și totuși, această jertfă era o mireasmă plăcută fără rezerve în caracterul ei de jertfă a lui Hristos, răspunzând la orice întrebare cu privire la ce este bine și rău în ochii lui Dumnezeu. Este un adevăr teribil faptul că prin intermediul creaturii, pe care Dumnezeu o iubea în mod deosebit, păcatul a intrat în lume.

Unii spun că Adam a ajuns să cunoască răul, în timp ce înainte cunoscuse doar binele. Dar, aceasta nu cuprinde totul. „Omul a ajuns ca unul dintre Noi, să cunoască binele și răul” (Geneza 3.22). El cunoștea acum diferența dintre bine și rău. Dumnezeu a vrut să Se glorifice în chip desăvârșit în om. Desfătarea Lui era în fiii oamenilor (Proverbele 8.31). El nu S-a îngrijit de îngeri, ci de sămânța lui Avraam (Evrei 2.16). Noi trebuie să fim în veșnicie asemenea chipului Fiului Său (Romani 8.29). Între timp satan câștigase controlul asupra primului om. Pofta a fost urmată de fărâdelege; iar în ceea ce privește responsabilitatea sa, totul s-a terminat. Întreaga poziție a lui Adam se baza pe o singură rânduială, care cerea ascultare. El ar fi putut mânca din toate fructele pomilor din grădină; dar Dumnezeu îi interzisesese unul singur. Nu era vorba de un păcat clar, ci de dreptul la ascultare. S-a întâmplat ceva care i-a derutat chiar și pe îngeri. Frumoasa creație a lui Dumnezeu era ruinată! Pofta și violența au ajuns pe pământ atât de mult încât Dumnezeu va nimici totul. Fiecare ființă umană cunoaște răul. Nu poți veni într-un oraș mare ca acesta fără să realizezi că răul a luat proporții atât de mari încât numai Dumnezeu poate avea răbdare cu el. S-a spus pe bună dreptate: Dacă oricărui dintre noi i s-ar încredința lumea aceasta, ar distruge-o într-o oră. Omul s-a lăsat să cadă în mâinile lui satan și a prăbușit totul în confuzie.

Trebuie luat în considerare și altceva. Dumnezeu l-a testat pe om în toate privințele. S-a pus întrebarea: nu exista niciun remediu pentru păcat? Mai întâi, Dumnezeu a distrus omenirea prin judecată. Apoi l-a chemat pe Avraam. A urmat testul Legii. Cerințele, pe care Legea le impunea, fuseseră deja dinainte îndatoriri pentru oameni. Ele nu au devenit îndatoriri abia prin Lege. Dar, în Lege, Dumnezeu a transformat aceste îndatoriri în cerințe nelimitate. Dumnezeu a cerut ca oamenii să le îndeplinească. Ca urmare, au fost instituite jertfele. În ceea ce privește starea inimii umane, totul era decis definitiv atunci când Dumnezeu a pus-o la o parte din cauza unei singure chestiuni pe care ea nu avea voie să o facă. În cele din urmă, a fost introdus ceva complet nou. Atunci când omul a devenit nu numai păcătos, ci și călcător de Lege, Dumnezeu a venit în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor (2 Corinteni 5.19). El a venit la om într-o bunătate desăvârșită. El l-a atins pe om, ca să spunem așa. Hristos a fost sfânt pe tot drumul Său, dar a arătat dragoste divină în tot ceea ce a făcut. El S-a făcut trup și a locuit printre noi. El nu a venit pur și simplu să ne viziteze, așa cum a făcut cu Avraam, ci a umblat aici pe pământ ca Om și a descoperit ceea ce este Dumnezeu pentru om. Acesta a fost testul final la care Dumnezeu l-a supus pe om. El a vrut să vadă dacă exista ceva în om, care ar putea fi trezit cu privire la Dumnezeu.

Fiul a venit cu bunătate de la Tatăl Său și a umblat printre oameni în har, astfel încât nu L-a cruțat nicio suferință. Dar știm cum s-a încheiat acest test. El a fost complet respins; și astfel s-a încheiat istoria omului, istoria sa morală. Acum nu numai că păcătuise, astfel încât a trebuit să fie alungat dintr-un paradis inocent, pentru că nu mai era inocent, dar Îl respinsese și pe Fiul lui Dumnezeu, care venise în dragoste. Cu toate acestea, a urmat finalizarea lucrării divine de răscumpărare; a

existat o jertfă. Vedem cum Fiul preamărit al lui Dumnezeu, care S-a dat pe Sine Însuși, a fost făcut păcat în ochii lui Dumnezeu și, complet singur, a fost părăsit de Dumnezeu în suferințele sufletului Său. Problema păcatului este rezolvată. Eu trebuie să vin cu vina mea. În schimb, arderea-de-tot prezintă această lucrare din partea și din perspectiva lui Dumnezeu. În om se găsește numai răul. Iar Dumnezeu vine în întâmpinarea omului cu revelarea desăvârșită a binelui. Dar această revelare a provocat ură. Consecințele ei au fost o mentalitate carnală, vrăjmășie față de Dumnezeu și ură față de Cel care S-a revelat în bunătate. Autoritatea lui satan asupra omului ajunsese la apogeu. Proprii ucenici ai lui Hristos L-au părăsit. Restul oamenilor au clătinat din cap la adresa Lui și erau bucuroși să scape de Dumnezeu și de bunătate. El Se smerise atât de adânc din pricina vinovăției noastre și al gloriei lui Dumnezeu, încât până și tâlharul care fusese răstignit împreună cu El a putut să-L hulească. Pentru Domnul preamărit era valabil exact opusul. El era un Om plin de bunătate desăvârșită, de dragoste pentru Tatăl și de ascultare cu orice preț. „Pentru ca lumea să cunoască că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac” (Ioan 14.31). El era ireproșabil în ființa Sa pe locul unde era păcatul, unde s-a luat o decizie în această chestiune. El a fost făcut păcat în ochii lui Dumnezeu în dragoste desăvârșită pentru Tatăl Său și în ascultare desăvârșită.

În afară de aceasta, în cruce Îl văd pe Dumnezeu în dreptate absolută împotriva păcatului și, în același timp, în dragoste deplină față de păcătos. Omul și-a arătat răutatea fără limite. Autoritatea lui satan era la apogeu. Dar în Hristos găsim un Om în ascultare necondiționată. Aceasta a pus bazele pentru toate. Aceasta i-a determinat pe îngeri să dorească să privească în aceste lucruri - Cel drept a suferit pentru cei nedreți! Aceasta nu era o milostivire slabă, care a renunțat la sfințenia și dreptatea sa, ci expresia absolută a maiestății și a dreptății. Dacă Fiul lui Dumnezeu a fost făcut păcat, atunci „se cuvenea ca El” (Evrei 2.10) să fie tratat și ca păcat. Nu exista nicio cale de ieșire. Isus Se dăduse pe Sine Însuși pentru aceasta. „Dar Tu Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10.5). Când a fost complet singur, fără nimeni care să-L mângâie, iar taurii din Basan L-au înconjurat, El a spus: „Nu Te depărta de Mine!” (Psalmul 22); și totuși El a fost părăsit de Dumnezeu.

Omul se afla în starea descrisă mai sus atunci când și-a găsit plăcerea în a scăpa de Dumnezeu. În același timp, Dumnezeu venise - nu pentru a-l judeca pe om, ci pentru a-l împăca cu Sine. Hristos S-a dat pe Sine Însuși. Dar în aceste circumstanțe au predominat sfaturile veșnice ale lui Dumnezeu. Atunci când omul se afla sub autoritatea lui satan și acesta a reușit să se debaraseze de Hristos, tot ceea ce este Dumnezeu a fost arătat și confirmat. Hristos S-a dat pe Sine Însuși și L-a glorificat pe Dumnezeu. În cruce, lucrarea tainică a lui Dumnezeu a fost realizată prin împlinirea a ceea ce satan dorea să zădărnicească. Autoritatea lui satan părea să aibă frâu liber atunci când L-a aruncat pe Hristos afară din această lume. Dar prin acestea, totul a dus doar la o decizie în fața lui Dumnezeu. Caracterul neschimbător al binecuvântării se bazează pe aceasta. A fost finalizat tot pe ceea ce se bazează dreptatea veșnică. Nu mai este vorba de o stare de nevinovăție, a cărei durată depinde de o responsabilitate încă neîmplinită. Binecuvântarea neschimbătoare a cerului nou și a pământului nou se bazează pe fundamente a căror valoare nu se poate schimba. Din punct de vedere moral, crucea este cea care susține totul. Întrebarea din Grădina Eden despre bine și rău a primit răspuns pe cruce. Îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu preamărit care nu Și-a folosit niciodată autoritatea divină pentru a Se proteja de suferință. El nu a folosit-o pentru a opri suferința, ci pentru a Se susține pe Sine Însuși în ea. Ea I-a permis să îndure ceea ce nimeni altcineva nu ar fi putut îndura fără ajutorul ei.

Leviticul 1

Când vin la Dumnezeu în acest fel, îmi dau seama ce este păcatul. Nu sunt doar păcatele mele actuale; recunosc, de asemenea, că nimic bun nu locuiește în mine. Un Om a atârnat pe cruce și Dumnezeu L-a făcut păcat; și aceasta s-a întâmplat în momentul în care întregul caracter al păcatului a fost dezvăluit prin respingerea lui Hristos. Și acolo, unde omul s-a arătat pe deplin păcătos, iar Hristos i-a luat locul de păcătos, tot ceea ce este Dumnezeu a fost scos în evidență. Unde se găsește toată dreptatea cu privire la păcat? În nici un alt loc decât la cruce! Crucea revelează dreptatea desăvârșită față de păcat și dragostea față de păcătos în aceeași lucrare binecuvântată. Și aceasta a fost revelată într-un Om și într-un moment în care păcatul a fost dezvăluit în caracterul său cel mai rău.

Privește-L la mormântul lui Lazăr! O scenă minunată! Domnul a stat acolo într-o ascultare desăvârșită; căci atunci când I s-a trimis mesajul plin de dragoste: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav” (Ioan 11.3), El a rămas acolo unde era încă două zile. Moartea apăsă asupra sufletelor celor întristați. Ce a provocat plânsul Lui? El nu a plâns din cauza lui Lazăr. Moartea venise și totul părea să se fi terminat. Dar nu – „Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11.25). „Am venit pe această scenă, unde moartea împovărează inimile voastre. Eu sunt învierea și viața în mijlocul acestei scene.” Și când moartea Sa a devenit evidentă, ceea ce chiar și Toma și-a putut da seama pe drum (Ioan 11.16), a pornit să moară El Însuși. Nu a mai rămas nicio pată sau vreun cusur cu privire la ființa lui Dumnezeu. Nu numai că judecata Sa dreaptă împotriva păcatului a fost arătată într-un mod ca nicăieri altundeva, ci și dragostea Sa, prin faptul că nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu. Lucrarea și fapta Fiului s-au înălțat ca o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. El S-a dăruit pe Sine Însuși în dragoste desăvârșită și devotată față de Tatăl Său. Dragostea desăvârșită și tot ceea ce este Dumnezeu au fost revelate. „Acum este glorificat Fiul omului și Dumnezeu este glorificat în El” (Ioan 13.31). În exterior, totul era ocară, și totuși, în interior, plin de glorie morală. Întreaga natură a lui Dumnezeu și toată ura din om împotriva lui Dumnezeu erau evidente. Hristos S-a predat pe Sine în întregime și fără rezerve, pentru ca Dumnezeu să fie pe deplin glorificat.

Astfel, în acest sens, Dumnezeu a devenit, ca să spunem așa, dator față de Om pentru gloria infinită care I-a fost adusă pe locul în care pătrunseseră păcatul și moartea. Hristos a atârnat acolo fiind făcut păcat; și Dumnezeu a fost glorificat mai mult decât dacă păcatul nu ar fi apărut niciodată. Aceasta este minunat! Nimic nu se compară cu asta! El a purtat păcatele noastre. Binecuvântat fie Numele Lui! Când Îl vedem pe binecuvântatul Fiu al lui Dumnezeu făcut păcat - a mai existat vreodată un eveniment asemănător? Nici unul dintre noi nu are cuvintele potrivite pentru a vorbi despre aceasta. Am încredere, totuși, că inimile noastre Îl privesc și se hrănesc din El.

Nu am menționat încă faptul că jertfitorul ar trebui să ofere arderea-de-tot „ca să fie plăcut înaintea lui”. Las acum jertfa în sine și mă întorc la persoana care vine cu jertfa. „Prin credință, Abel I-a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, prin care a primit mărturie că este drept, Dumnezeu mărturisind despre darurile lui; și prin ea vorbește el încă, deși a murit.” (Evrei 11.4). Când vin cu această jertfă, este important să țin cu tărie că eu sunt plăcut în Preaiubitul. Mă duc la Dumnezeu în mireasma plăcută a tot ceea ce este Hristos. Nu este vorba numai de faptul că păcatele mele sunt îndepărtate. În ceea ce privește păcatele mele, pot sta înaintea lui Dumnezeu în neprihănire. Aici este vorba mai degrabă că în arderea-de-tot eu vin la Dumnezeu cu ceea ce Îl bucură pe El. Iar El se bucură de mine la fel de mult ca și de ceea ce aduc eu. Eu sunt iubit așa cum este iubit Hristos. Jertfa mă aduce în părtășie cu Dumnezeu potrivit cu valoarea poziției lui Hristos. Știu că Dumnezeu găsește plăcere desăvârșită la mine. În mine însumi sunt o creatură lipsită de valoare; și cu cât știu mai mult aceasta, cu atât mai bine. Dar nu există nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus (Romani 8.1). Eu merg la Dumnezeu în credință și în mireasma

Leviticul 1

plăcută, desăvârșită a lui Hristos. Nu este vorba de un păcat anume, ci mă duc la Dumnezeu fiind conștient că sunt primit și că El Se bucură de mine. Mă duc la El ca rod al muncii sufletului lui Hristos. Dumnezeu vede în mine desăvârșirea lucrării Sale; și aceasta durează pentru totdeauna. Binecuvântarea acestei lucrări se odihnește deja în inima mea.

Mai întâi trebuie să venim cu jertfa pentru păcat. Cu toate acestea, jertfa de ardere-de-tot conține mult mai mult. Ea nu vorbește despre vreun păcat anume, ci despre semnificația a ceea ce trebuia să ceară gloria lui Dumnezeu - și ceea ce a fost împlinit în Hristos - pe locul unde era păcatul. Nici nu există ceva în ființa lui Dumnezeu acum care să nu fi fost desăvârșit glorificat, și asta în dragoste față de noi. Păcatele mele nu numai că sunt îndepărtate, dar mă duc, ca să zic așa, ca să-L jertfesc pe Hristos. Îl ofer pe Hristos; și Dumnezeu dă mărturie pentru Darul meu. Care este măsura neprihănirii mele? Este Hristos! De aceea eu sunt acceptat pentru glorificarea lui Dumnezeu. Când vorbim despre poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, în ciuda stării noastre de slăbiciune și supusă greșelii aici pe pământ, noi nu numai că posedăm totul în toată buna-plăcere pe care Dumnezeu a găsit-o în Hristos ca Om viu aici pe pământ, ci și în toată desăvârșirea lucrării Sale pe locul unde este păcatul. Întreaga ființă a lui Dumnezeu a fost glorificată prin ascultarea până la moarte.

Nu-mi place să întreb: Sunt inimile voastre preocupate cu aceasta? Dar doresc ca noi toți să ne întrebăm: Se apropie sufletul meu de Dumnezeu, recunoscând acea dreptate a lui Dumnezeu, acea dragoste a lui Dumnezeu și acel Dar al lui Dumnezeu în dragoste, ținând minte că El dă mărturie despre daruri? Fie ca El să ne îngăduie să vedem - deși nu putem înțelege niciodată în profunzime - ce a fost pentru Acel Sfânt, care era desfătarea la sânul Tatălui, să fie făcut păcat. Atunci sufletele noastre se vor putea hrăni din El, Îi vor putea mânca trupul și bea sângele; și vom cunoaște mai mult decât numai că suntem spălați de păcatele noastre.

The Bible Treasury, Anul 14, 1882, pag. 33-35, *Collected Writings*, vol. 34, pag. 240-245.
Compară cu: J.N. Darby, *Betrachtungen über das Wort Gottes - I. Mose bis Ruth*, Neustadt/W.
(Ernst Paulus) 1972, pag. 153.

Conținutul articolului a fost prezentat ca prelegere în anul 1880.